

fen. Hvad Spørgsmaalets Realitet angaar, kan jeg ikke andet end paa det Allersterkeste støtte den Betragtning, at de her omhandlede Befalingsmænd ere særlig uheldigt stillede. Naar man her hen til, hvad unge Mænd i samme Alder, men i andre Livsstillinger og med den samme Uddannelse, som man maa antage, at Hærens Lieutenanter have modtaget, opnaa i Sammenligning med, hvad der bliver Hærens yngre Lieutenantsklasser tilbel, vil man finde, at f. Ex. en Kommiss, der er ansat ved en Detailhandel med et Par Hundrede Daler i Løn og fri Station, er ganske anderledes gunstigt stillet end de unge Officerer, og det baade i det Hele samt fordi der ikke stilles de Fordringer til ham i mange Retninger, som stilles og maa stilles til Officerer. Dog ikke nok hermed. Ser man efter i den sidst udfomne Militærkalender, finder man, at de Lieutenanter, som staa paa en Lønning af 450 Rd., for Diebliffet ere i en Livsaldre af mellem 23 og 33 Aar og med en Tjenestetid af mellem 3 og 11 Aar; men er dette Tilfældet, tror jeg man vil indrømme, at det ikke er gode Udgifter, hvormed unge Mænd indtræde i denne Stilling. Naar man desuden ser, at Livsalderen for Mellemklassens Vedkommende bevæger sig imellem det 30te og 35te Aar, og for den høist lønede Klasse, altsaa for dem, der have 750 Rd. i Lønning, mellem det 36te og det 41de Aar, tror jeg, det maa være klart for Alle, at der her trænges til et Tillæg. Dersom der var nogen Udset til, at Loven om Hærens Lønningsforhold kunde komme til Behandling og Afgjørelse i indenværende Session, skulde jeg ikke have det Mindste imod, at man lod Spørgsmaalet udgaa af det foreliggende Lovforslag; men en saadan Udset er der jo ikke, og jeg kan derfor ikke andet end paa det Allervarmeste anbefale Thinget at vedtage den af den høitærede Minister foreslaaede Lønningsforhøielse for Premierlieutenanterne. Jeg maa saa meget mere gjøre dette, som jeg i en tidligere Stilling har haft rig Leilighed til at se, hvor beklægtigt det er, naar unge og ofte udmærkede dygtige og flinke Mænd blive satte i den Stilling, at de næsten med Nødvendighed maa stifte en Gjæld, som i en lang Række af Aar af deres Liv, ja maatte hele deres Liv igjennem, kommer til at trykke dem paa en Maade, hvormed en militær Befalingsmand mindst kan være tjent, og hvormed ogsaa Staten overordentlig daarlige kan være tjent. Naar man tænker sig, hvor store Fordringer, der under alvorlige Forhold stilles til en saadan Mand's Freidighed og Livskraft, og naar man dernæst tænker sig ham i en lang Mærtske bragt under et stærkt pefunicært Tryk, vil man finde, hvor liden Sandsynlighed der er for, at han vil være i Stand til under vanskelige Forhold at optræde med den Kraft og aandelige Spændighed, som Staten dog har saa rig Anledning til at ønske ham i Besiddelse af. Jeg skal ikke nu gaa videre ind paa Spørgsmaalet om Lønningsfaterne

for Lieutenantsklassen i det Hele, men jeg kan dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at denne Klasse for Diebliffet er stillet ikke lidet ringere med Hensyn til Lønning, end den har været tidligere. Løger man faaledes Gjennemsnitslønnen for den hele Klasse — det er derfra man maa gaa ud — var den efter Hærløven af 1842 453 Rd.; den steg i 1856—58 til 528 Rd. og var i 1866—67 599 Rd.; men ved Hærløven af 1867 gik den ned til 497 Rd., og Gjennemsnitslønnen for Lieutenantsklassen blev altsaa ved Hærløven af 1867 reduceret med omtr. 100 Rd. Det, som her begjæres, er en Forbedring af 50 Rd., altsaa en Begjæring om Tilbagevenden til den tidligere Stilling med omtrent det Halve af den Nedgang, som fandt Sted ved Hærløven af 1867. — Jeg skal indskrænke mig hertil, idet jeg ikke tror det hensigtsmæssigt videre at gaa ind paa en Debat om Lovforslaget i det Hele taget.

Tureu: Igesom det ærede Medlem, der nu satte sig, faaledes var ogsaa jeg forhindret fra at være tilstede ved Forhandlingerne her i Salen under 2den Behandling. Jeg kunde altsaa ikke deltage i Debatten herom; men ved siden af gjennemlæse de Forhandlinger, som ere førte, har jeg faaet det Indtryk, at dersom det var et Lovforslag om Lønninger ved Hæren eller Sværnet i det Hele taget, der forelaa, vilde man ikke tage i Betænkning at forbedre Premierlieutenanternes Aar, og jeg tror, at den samme Mening har gjort sig gjældende i Udvalget. De Grunde, som den ærede Ordfører igaar anførte imod Forslaget under Nr. 2 til § 2, vare ogsaa af mere formel Natur, og hans Indvendinger derimod havde ikke, om jeg saa maa sige, den Styrke og Kraft, hvormed den ærede Ordfører i Almindelighed pleier at udtale sig imod et Forslag. Jeg tror, at den ærede Ordfører vilde have brugt mere indtrængende Ord og vilde have udtalt sig paa en ikke lidt stærkere Maade, dersom det havde været Udvalget meget om at gjøre at faae dette Forslag forkastet. Hvad de formelle Grunde angaar, siges det jo navnlig, at dette Ændringsforslag ikke er i Overensstemmelse med den øvrige Lante i det foreliggende Lovforslag; men heri kan jeg ikke ganske være enig, thi hvad er egentlig Lanten i det foreliggende Lovforslag? Det er at komme de Embeds- og Bestillingsmænd til Hjælp, som have smaa Lønninger, og som navnlig have maattet føle Trykket af de forpøgede Priser paa Livsforbrødenhederne i den senere Tid; her er jo Tale om Mænd, som ere i en meget fremrykket Alder, og som allerede have stiftet Familie. Ser man Sagen fra den Side, tror jeg, man maa kunne sige om Premierlieutenanterne, at de ere Mænd, som ere komne i en fremrykket Alder, som ere paa smaa Lønninger, og som, naar de have stiftet Familie, ikke have mere end det høist Nødværftige til at hjælpe sig ud over den uheldige Til-